

Innehåll

- 1 Multikultur ökar segregationen
- 2 Utbildningsväsendet och barnmisshandel i skolan i Kurdistan
- 3 Räddad från avrättning

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- info@barnenforst..se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Multikultur ökar segregationen

Lars Åberg

Följande artikel är andra delen av frilansjournalisten Lars Åbergs text om mångfaldspolitiken i Storbritannien. Denna text har tidigare publicerats i GP på kultursidan i två delar. Den första delen hade rubriken "Brittisk mångfald under förändring." som publicerades i förra numret av Barnen Först. I detta nummer återges den andra och sista delen. "BF-redaktionen"

Mångkulturalismens baksidor!

(Del 2)

LONDON 2:

Synpunkter på det mångkulturella samhället och dess ramverk av toleranta värderingar, multikulturalismen, har länge avfärdats som inskränkt främlingsmotvilja. De många röster jag samlar i min bandspelare under en vecka i London får mig att undra över inte minst den svenska debattens snäva ramar; vår förmåga att leva tillsammans är alltings förutsättning, ändå känns nästan varje undring kring detta som att skickas ut på färd över nattgammal is.

Nu sker ett skifte i Storbritannien, landet med de kanske stoltaste mångkulturella proklamationerna, och ifrågasättanden hörs både från vänster, från minoritetsgrupper och från det politiska etablissemanget. När förre utrikesministern Jack Straw i oktober skrev en krönika om att han gärna vill kunna se ansiktet på de väljare som söker upp honom utbröt ännu en slöjdebatt. Det nya var att hans resonemang i huvudsak mottogs som rimligt i stället för islamofobiskt.

I London förtydligas för mig många av de frågor som också kan ställas om det som i Sverige oprecist brukar kallas utanförskapet. Är det exempelvis så att välvillig mångfaldspolitik

Gå till sidan 2

bidrar till att separata samhällen upprättas med begränsat behov av kontakt med omgivningen?

Vad innebär egentligen multikulturalism? Kulturblandning? Att minoriteter sätter sina egna gränser? Att det finns en gemensam offentlighet där alla måste anpassa sig för att helheten ska fungera?

Commission for Racial Equality (CRE) fyller 30 år och det väckte uppseende när chefen för denna centrala brittiska integrationsmyndighet, Trevor Phillips, nyligen gjorde självkritik. Han hävdar nu att landet sömngångaraktigt har rört sig i riktning mot ökad segregation.

- Jag menar att samhället nästan utan att vi märkt det blivit mer uppdelat efter ras och religion. Vi görs till främlingar för varandra, olika grupper lever i ökande utsträckning i skilda sociala och kulturella världar.

Phillips säger att multikulturalismen har drivits dithän att den blivit en skillnadernas ideologi:

- Av respekt för människors olikheter har vi förstärkt deras isolering.

Och det leder nu till omvärderingar?

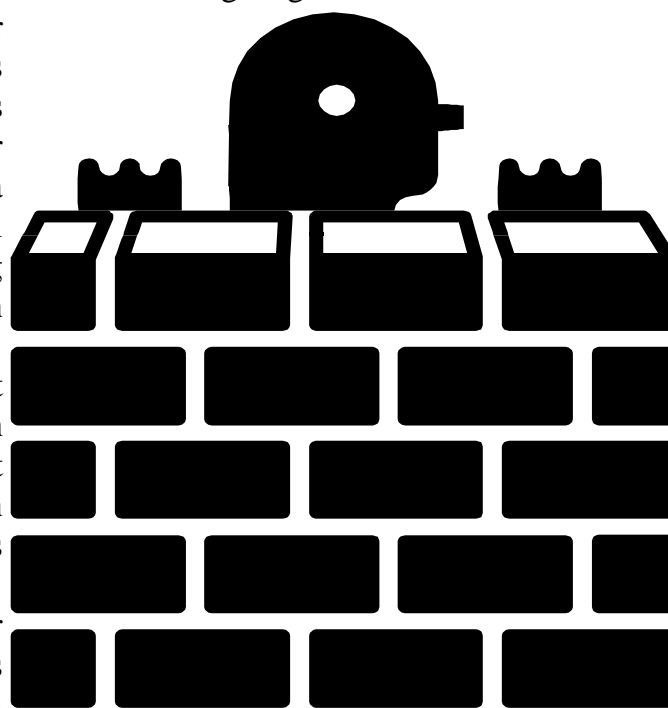
- Ja, integration är en tvåvägsprocess. Det innebär att man accepterar att nya människor för med sig förändringar, men också att nykomlingarna inser att även de måste förändras.

Labourregeringens integrationspolitik är uppenbarligen i rörelse. Ett tecken är att CRE kommer att läggas ner för att ingå i en ny Commission for Equality and Human Rights. Tendensen är att integrationsfrågor ska formuleras mindre som diskrimineringsärenden och i stället ses i ett vidgat rättighetssammanhang, där lika behandling betonas. Kommunminister Ruth Kelly meddelade dessutom i oktober att regeringens mångåriga samarbets-

räkna med ekonomiskt stöd om det inte tydligare visar att dess medlemmar delar rättsstatens demokratiska värderingar. MCB:s bojkott av Holocaust Memorial Day och tvetydiga inställning till självmordsbombare får nu till slut konsekvenser.

MCB växte fram ur kampanjen mot Salman Rushdies "Satansverserna". Och efter labours valseger 1997 uppstod ett märkligt samarbete, där MCB fick möjlighet att företräda alla brittiska muslimer (i en opinionsmätning i Channel 4 i augusti i år ansåg bara fyra procent att rådet representerade dem) och där regeringspartiet inför senaste valet försökte locka röster med ett cyniskt lagförslag om att skydda islam genom k r y m p t yttrandefrihet. MCB:s nyligen avgångne ordförande Iqbal Sacranie, känd för att ha ställt sig bakom mordhoten mot Rushdie, adlades t o m av Tony Blair. Även om flirten tycks vara över finns motsägelsefulla drag kvar i politiken, som Blairs och Ruth Kellys entusiastiska stöd för statlig finansiering av religiösa skolor.

Också bland svenska

politiker har det länge odlats föreställningar om kulturella eller religiösa identiteter, som kräver särbehandling för att bevaras. När den nya integrationsministern Nyamko Sabuni talar om förtrycket i släkthederns namn innebär det därför ett brott med hennes företrädares överslätande politik.

Självklart håller inte alla briter med om att multikulturalismen har bidragit till ökad segregation. Runnymede Trust har genom åren gjort omfattande studier av sociala orättvisor och stiftelsens chef Michelynn Laflèche säger att segregationen generellt faktiskt har minskat samtidigt som vissa områden domineras av fattigdom och utslagning.

- Om man som bangladesherna är missgynnade när det gäller boende, arbete och politiskt inflytande, är det då inte rimligt att anta att de vill bo tillsammans där de känner att de ingår i en gemenskap? Det saknas förståelse för att mänsklig värdighet är grundläggande i ett liberalt, demokratiskt samhälle.

Rättigheter som minoriteterna har fått genom multikulturalismen framställs nu som ett hot mot den brittiska identiteten. Vi behöver inse att jämlikhet betyder lika

utfall, vilket kan kräva olika behandling. Det är vad multikulturalismen handlar om.

I västra London, tjugo minuters bussresa från tunnelbanans ändstation, utgör Southall en indisk och pakistansk minivärld; dess djupa radhuslängegator hänger fast i ryggraden High Street, en livlig tygbasar där allt som säljs och köps ingår i ett avskilt kretslopp. Efter skolan samlas klasar av barn utanför biografen, runt trottoarens cd- och dvd-ställ, allt made in India. Just under ytan, runt hörnet, sipprar doften av slum fram, som på Avenue Road, som är allt annat än vad det låter som; slyöverdragna garage framför nedsuttna kolrökskåkar, jag tar mig förbi gänghäng och de lande, sådana utomstående inte ska lägga sig i.

I gatans enda uppfräschade hus finns Southall Black Sisters, en feministisk organisation som sedan 1979 bekämpat våld och tvång i familjen och släkten. Ordföranden Pragna Patel oroar sig för att multikulturalismen berett väg för det hon kallar

”multi-faithism”, en accentuering av religionens grepp om vardagens strukturer.

- Vi är förfärade över att myndigheterna släpper in religiösa uttolkare som experter i familjekonflikter och t o m i våldtäktsmål. Det sekulära utrymme som vi tidigare tagit för givet har genom labours politik öppnats för auktoritära trosföreträdare. Multikulturalismen får inte leda till moralisk blindhet. Statens närhet till religionen underminerar kvinnornas ställning och stärker en kultur fylld av censur och intolerans. Vi befinner oss i att nödläge.

Sunny Hundal, redaktör för nättidskriften Asians in Media, menar att det inte är i vardagslivet utan på det

politiska planet som multikulturalismen håller på att misslyckas. Felaktigt utgår den från att de representanter som talar i

minoriteternas namn alltid verkar för att bekämpa fördomar.

Att de dessutom ses som offer är uttryck för en sorts liberal rasism, anser Hundal:

- Det ekonomiska stödet måste knytas till hårdare krav, får man bidrag kan man inte diskriminera kvinnor, homosexuella och andra minoriteter. Det är slapppt att säga "för oss till er ledare". Det var så kolonialisterna agerade när de gav pengar till någon lokal präst, som fick bygga tempel och därifrån kunde kontrollera sin befolkning. Den politiska multikulturalismen spricker när den ljar sig med de konservativa, med dem som inte vill ha samhörighet och som stryper det fria ordet i den egna gruppen.

Trots att mångfald är ett

politiskt honnörsbegrepp uppmärksammas sällan åsiktsspridningen inom minoriteterna. En omfattande infrastruktur, "the race relations industry", har byggts upp för att skydda olika föreställda identiteter. Genom dess betoning av stamtillhörigheten mistros människors förmåga att se utanför sig själva och överskrida sina gränser, säger kulturforskaren Munira Mirza, en av de skarpaste skribenterna i den unga multikulturalismkritiska generationen:

- Rasrelationsbranschen skapar konformism. Folk blir försiktiga och rädda att förarga andra. Minoriteter uppmuntras att tänka att all kritik som riktas mot dem är rasistisk. Antirasism handlar därför inte längre om jämlikhet och lika behandling utan om

motsatsen - att kräva särskild behandling.

Det ligger enligt Mirza en sorglig ironi i att det talas mer om rasism och ordnas fler upptäck-dina-egna-fördomar-kurser vid en tidpunkt då rasismen i Storbritannien är mindre utbredd än kanske någonsin tidigare. Samtidigt har samhället fragmentiserats och det verkar, säger hon, som om vi har förlorat tron på förmågan hos individerna att mötas och finna något gemensamt.

- Ett bra exempel är kulturpolitiken. Tidigare var inriktningen att alla genom att lära sig om Shakespeare och andra klassiker också kunde förstå sådant som var obekant, att vi kunde dela en mänsklig erfarenhet. Numera utgår man från att alla har olika kulturer, alla lika värdefulla. Människor uppmanas att studera sin egen identitet, sådant de redan vet. Det är väldigt narcissistiskt.

Vår ängslan för framtiden behöver vi, säger Munira Mirza, möta med öppen debatt om vilka värderingar vi vill främja. Det mångkulturella samhället ligger knappast fast; vad väntar bortom dagens multikulturalism, kommer dess inneboende motsägelser att lösas upp?

Utbildningsväsendet och barnmisshandel i de kurdiska skolorna i Irak

Sherzad Fatih

livet finns inget utrymme för tankefrihet och yttrandefrihet bortom de trånga frihetsfientliga statliga ramarna. Det är inte bara det att man i praktiken inte får säga vad man tycker eller vad man vill, utan många inte vågar heller avslöja sina tankar och åsikter i Kurdistan.

De kurdiska dagstidningarna har bekräftat den kurdiska provinsregeringens nya hårda linje vad gäller ordningsregler i skolan. Skolministern i Kurdistan har beslutat om hårdare tag i skolan. Den nya riktlinjen säger att ”de elever som inte lyder skolans regler, de som inte respekterar sina lärare, får straffas hårt”.

Den kurdiska provinsregeringens olika medier är fyllda varje dag av högtidliga tal om demokrati och grundläggande fri- och rättigheter. Men detta är tyvärr endast tomma ord på vitt papper. I det verkliga

Under de senaste 8 åren har tiotals barn och elever skjutit sig till döds eller satt eld på sig på grund av de hårda, kränkande och barnfientliga ordningsreglerna i skolan i Kurdistan. Vi som jobbar inom ”Centret för försvaret av barnens rättigheter i Kurdistan” har otaliga gånger höjt vår röst mot de barnfientliga förhållandena i skolan och de kränkningar som eleverna utsätts för i skolorna i Kurdistan. Den dagliga vidriga behandlingen som skolpersonal utsätter barnen för, har kostat många barns liv. De nya hårdare riktlinjerna som skolministern utfärdat, har även tidigare gjort stommen

för denna barnfientliga och omänskliga behandling inom utbildningsväsendet.

Här är en liten lista över några av de skolelever som fallit offer för fysisk misshandel eller andra kränkningar i skolan av skolpersonalen till följd av skolans våldsinriktade undervisnings- och uppfostringsmetoder:

-Hawzin Yasin, 16 årig tjej, gick årskurs 9 i ”Maemoon Dabagh”-skolan i Arbil. Hon tog sitt liv den 1 januari 2005 genom att sätta eld på sig.

-Said Qahar Khalil, 15 årig kille, gick i årskurs 8 i Nabard-skolan för pojkar. Han sköt sig 2005-01-06.

-Zilan Yuosef, 16 årig pojke som gick i, Handelsn gymnasieskola” årskurs ett.

-Venus 14 årig flicka, årskurs 6 i grundskolan ”Shafaq” i Arbil, tog sitt liv 2004-12-19.

-Hemn Noraddin 10 årig pojke, gick i årskurs 2 i lågstadieskolan ”Soleymaniah”. Han dog till följd av ett hårt slag som han fick på kinden av sin fröken. I fyra månader led han av smärtor i huvudet och i ögonen. Sedan förlorade han synen och dog åtta månader senare.

-Adil 12 årig pojke, gick i grundskolan ”Soleymaniah”. Först får han spöstraffs av rektorn. Sedan skickas han hem och

Gå till sidan 6

Utbildningsväsendet...

ombeds att ta med sig sin far till skolan annars får han inte komma tillbaka. Adil var mycket rädd för både sin far och rektorn. Han håller bensin över sig och sätter eld på sig när han kommer hem.

-Maria Kamal Ali, gick i Akhtar- skolan i staden

Koye. Den 19 april 2005 slår rektorn henne blodigt. Hela hennes ansikte var fullt av blod. Hennes pappa berättar att Maria blev helt förändrad sedan hon hade blivit slagen av rektorn. Hon blev helt tyst och ville inte prata med någon. Hon är ilsken hela tiden och hatar skolan.

-Shaida Kamal Ali, som gick i Solav- skolan i staden Darbandikhan, blir dragen i håret av rektorn den 13 maj 2005 och låses in i toan en lång tid för att ha kommit några minuter för sent till ett skolprov.

-Shakar Musfata, som gick i skolan "Nmonaiy Bala" i Arbil, blev slagen av

sin fröken. Shakar hade bott en lång period i Sverige tidigare. Han protesterar när fröken slår hans klasskamrater den 12 juli 2005. Protesterna leder till att han också blir slagen av fröken.

-Mirshad 3 år som går på daghemmet "Lisa gården" i Arbil, blir slagen av sin fröken på grund av att han hade bajsat på sig. Han fick vara kvar hemma och vårdas av sina föräldrar i tre dagar. Han blev sjuk och kunde inte komma tillbaka till dagis.

-Bakhan Kamal, högstadielev i årskurs 9 i flickskolan

Rizgari i staden Soleymaniah, blir ertappad med en lapp under ett prov den 28 januari 2007. Läraren skäller ut henne offentligt och hotar henne med avstängning inför alla klasskompisar. Bakhan blir mycket sårad och utskämd. Hon klarar inte av förnedringen i skolan och sätter eld på sig samma dag när hon kommer hem. Bakhans liv går inte rädda till följd av brännskadornas omfattning.

Det som nämndes här, är bara några exempel på den katastrof som händer dagligen i skolorna i Kurdistan. Vi har kämpat

hårt i 7 år och kämpar fortfarande för att försvara barnens rättigheter i Kurdistan och i Irak och även bland irakiska invandrade grupper i Sverige. År 1999 spelade våra ansträngningar en stor roll när dåvarande skolministern i Soleymaniah förbjöd barnaga i skolan.

Om den kurdiska provinsregeringen i Arbil påstår sig respektera de mänskliga rättigheterna, måste den omedelbart stoppa skolministerns dekret om nya hårdare ordningsregler i skolan i Arbil. Erkännande av mänskliga rättigheter går inte ihop med sådana barnfientliga ordningsregler i skolan.

Centret för försvaret av barnens rättigheter i Irak, anser att detta beslut är mot de grundläggande mänskliga rättigheterna och FN:s barnkonventionen. Därför anser vi att ansvaret ligger på den kurdiska provinsregeringens president Massoud Barzani när skolelever får öppet utsättas för fysiskt och psykiskt våld av sina lärare och annan skolpersonal i skolan i Kurdistan. Barnaga måste förbjudas överallt i samhället. Ingen har rätt att utsätta barn för våld eller annan kränkande behandling.

Räddad från avrättning..

domen som behandlar brott begångna av minderåriga. Även denna instans bifaller

Mina Ahadi, ordf. Internationella kommittén mot avrättningar

dödsdomen mot Nazanin.

Nu börjar en kamp för livet. I början hade Nazanin och hennes hårt arbetande utfattiga mor och syskon inga större förhoppningar om att kunna rädda livet på den skrämde sköra lilla flickan Nazanin. Men stödet för Nazanins liv blev större och större tack vare en internationell kampanj.

”Internationella kommittén mot avrättningar” med Mina Ahadi som ordförande var en viktig faktor i denna behjärtansvärda kamp. Mina

Ahadi har också varit en grundfigur mot ”stening till döds” av kvinnor i Iran och övriga länder som tillämpar Sharia-lagar.

Den morddömda Nazanin hade också en annan Nazanin på sin sida. Denna Nazanin var 2003 års iransk-kanadensiska Miss Canada och heter Nazanin Afshin-Jam. Detta gav kampanjen ett mycket större eko. Amnesty International var också bland de organisationer som fördömde dödsdomen mot Nazanin. ”Barnen Först” också hörde till de organisationer som tidigt reagerade mot denna dom vilken till och med strider mot Barnkonventionen som den iranska regimen har undertecknat.

De internationella ansträngningarna gav till slut resultat. När ärendet återigen hamnade hos högsta domstolen i en ny runda, upphävdes inte bara dödsdomen utan också mordanklagelserna.

Nazanin Kunde nu se friheten om hon bara betalade blodspengar till den mördade mannens familj. Summan som domstolen hade bestämt i början skulle innebära att Nazanin aldrig bli frisläppt från fängelsehålan hon satt fast i, i tre år. Hennes mor

hade inga möjligheter i världen att skramla ihop det beloppet under resterande tiden av sitt liv.

Nazanin frigavs till slut den 30 januari från fängelset i Teheran. Hon återsåg friheten efter en omänsklig döds kamp i 3 års tid. Att i 3 ständiga år, närmare 1000 dagar, räkna sekunderna marschen mot den avskyvärda lyftkranen, dödens kran, måste räknas som brott mänskligheten, inte minst med tanke på att detta ofattbara brott har begått mot ett barn, en 17 årig flicka, som inte bara har förlorat tre år av sina

Nazanin Afshin-Jam, Miss Canada 2003, och människorättsaktivist

bästa år, utan för att hängts nästa en gång varje dag i tusen dagar och nätter.

■

Räddad från avrättning!

Soleyman Ghasemiani

Nazanin Fatehi dömdes till döden för 3 år sedan för mordet på en islamisk milisman. I tre långa år satt hon och väntade på att hängas i någon lyftkran, vid något torg i Teheran så som regimen i Iran brukar göra med en del av de dödsdömda. Den offentliga hängningen är avsedd att sätta skräck inte bara i eventuella framtida brottslingar utan i folk i allmänhet. Den är till för att påminna människorna om den makt över liv och död som makthavarna besitter.

Nazanin Fatehi verkade vara ett lätt byte för denna psykologiska krigsföring mot medborgarna. Hon var en hjälplös flicka från

arbetarklassen, med en ensamstående hårt arbetande mor och en skara hungriga munnar att mätta. En sommardag när Nazanin

Nazanin Fatehi

var nyss fyllda 17 år promenerar hon tillsammans med sin brorsdotter i en park i Karadj, en närliggande stad till huvudstaden Teheran. Plötsligt blir de angripna av

3 män som försöker våldföra sig på flickorna. De springer och ropar på hjälp. Ingen hör deras rop. Nazanin viftar med en kniv för att försvara sig mot den angripande mannen. Angriparen struntar i Nazanins vädjanden och fortsätter med sina våldtäkts försök. Nazanin försvarar sig hysterisk och våldtäktsmannen träffas av några knivslag. Han dör senare av sina skador.

Nazanin arresteras omedelbart efter händelsen. Under polisutredningen får hon ta reda på att männen som försökte våldta dem är milismän. Nazanin hamnar redan från början i underläge. Myndigheterna visar att de har mer tilltro till sina milismän än försvarslösa flickor från arbetarklassen.

Nazanin döms till döden redan vid första instansen trots sin ålder då hon var 17 år vid tiden för mordet. Ärendet sänds senare till en enhet för granskning av

[Gå till sidan 7](#)

Barnen Först

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
info@barnenforst.se
www.barnenforst.se

OBS!

www.barnenforst.se

Stöd oss!

Postgiro:
40 55 55-4

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org